Slunce už olizovalo šedomodré kopečky na obzoru, ale pořád ještě bylo vedro, že by se dalo pytlovat a vozit na Saharu. Mírně rozteklá asfaltka udělala poslední parádní esíčko a zapíchla svůj rozměklý koberec u cedule s polosloupaným nápisem. Další sdělení, načmáraná a vyrytá z obou jejích stran, od zakázaného slovníku puberťáků až po inzerci místní "lovestory", pocházela, podle čitelnosti soudě, z různých časových etap. Jediné, co na ní čtveřice v zaprášeném provedení orvané americké armády postrádala, byla informace o tom, zda tu nastolený raný kapitalismus hospodu zrušil nebo zřídil.
"Dal bych si jedno vorosený zrzavý," uplivl zasněně Šortéz a pak znechuceně utřel hustou slinu, která místo na zem dopadla na vyklenutou část jeho košile. Už ani to plivání mu nešlo, jak by mělo. "Kdo ví, jestli v takový díře vůbec nějaká hospoda je," mínil Pěna, "ale stačil by i lahváč z ledničky..." - "Kdyby tak Pajda dal," pravil Úterák zbožně a div přitom nesepjal ruce, i když jeho představy o bateriích napěněných půllitrů se právě moc zbožně netvářily.
"Jupí," zahýkal ve snaze zajódlovat a zvěstovat tak radostnou novinu svým spolutrpitelům Somrák v čele vlekoucí se squadry. V jeho zorném poli se totiž objevil neumělý nápis na jedné z přízemních chaloupek. Kostrbatá a mírně opilá písmenka na omšelé vývěsce hlásala, že zde je hostinec. Šťavnatá naděje příslibu věcí příštích zasvrběla otornované kvarteto na horním patře. Při vstupu do místnosti se musel shýbat i podměrečný Šortéz, který si chybějící centimetry do výšky vynahrazoval na šířce. Na trojnásobnou ozvěnu dobrého dne zamumlalo několik strejců u dlouhého stolu něco, co snad mělo být pozdravem, ale nadšení z toho rozhodně netryskalo, dokonce ani ten dobrý den nebyl míněn doopravdy. Zato od malého rohového stolku, jehož vratké nohy vyrovnávaly staré telefonní seznamy, se ozvalo jadrné "Ahój, kluci." Na ohlazené lavici seděl drobný stařík s opáleným obličejem, oblečený v zeleném. Připomínal trochu vysloužilého hajného, trochu pašeráka ze šumavských románů. Na skobě za ním visel vybledlý starodávný ruksak.
"V týhle hospodě se snad zastavil čas," šeptnul Úterák a rozhlížel se po vysloužilém nábytku, barvotiskových obrázcích Sokolů a červenolících okrojovaných děv, po takřka prehistorické měděné pípě a vyšlapané dřevěné podlaze. Frištenský v květované šatové zástěře byl nesporně ženského rodu i přes zřetelný černý knírek nad horním rtem. Pro vysmirkovaná hrdla čtveřice však byla postava s bicepsy, které by jí záviděl i Schwarzeneger, vizí anděla, zejména když z jejích úst vypadla pravá slovní perla:
"Tak co to bude, pánové, pivečko?" Kvarteto polklo jako jeden muž a téměř na povel kývlo. Dobře vycvičená osada.
Vidina jejich spasení je naladila velkoryse, a tak když Šortéz zaznamenal ve starcově půllitru smutně se krčící žlutavou loužičku posledního loku, zahučel do šenkýřčiných zad: "Prosim vás, radši pětkrát." Sliny už jim pochodovaly v Pavlovově parádemarši na pivní nápěv a první várka v nich doslova zasyčela. Stařík s trochu potměšilým modrým pohledem zvládl tuhle disciplínu stejně bravurně jako jeho o dvě generace mladší spolustolovníci. Druhé pivní kolečko ale odmítl se slovy: "Víte, hoši, já jsem dvoupívák, a tak mám už vypito. Ale kdyby takhle bylo kroucený baleniko, to už dneska málokdo umí..." Úterákova ruka s plechovou krabičkou naplněnou nevzhlednými bachratými cigárami vystřelila ke starcově obličeji. S vysloveným potěšením vsunul stařík našedlou pokroucenku do štěrbiny úst a po připálení od Úterákova těžkého naf'táku mohutně zabafal.
Polštáře pohody a jakéhosi tichého spikleneckého spříznění vystlaly ten okamžik jako vzácnou relikvii malého zpoceného štěstíčka. Pomněnkový pohled, orámovaný věnečkem šedivých vlasů

a vousů, jim v obláčcích cigaretového kouře připadal nějak mýtický, jako český Zeus na Sněžce. A všem jim najednou bleskla hlavou myšlenka trochu svého spolustolovníka vyzpovídat.
Ten jakoby četl jejich myšlenky a hodlal utéct z dosahu všetečných otázek, které je svrběly na jazyku, rázně vstal a sáhl po svém batohu: "Tak hoši, moc děkuju a máte každej u mně jedno přání, abyste věděli, že trampskej pámbu nezůstane nikomu nic dlužnej." Bohorovně přehlídl shovívavé úsměvy, zabodl sukovitý ukazovák do vzduchu nad nad jejich stolkem a skoro pro sebe zamumlal: "Ale bacha na věc, přemejšlejte srdcem." Jeho ahój zaznělo už v tmavnoucím obdélníku dveří.
Kluci natankovali do pivních hrbů pro jistotu ještě po jednom žejdlíku a zamířili k lesu na druhé straně řeky. "Zalágrujeme a uděláme si ňákou véču," definoval Pěna nejbližší program, který ostatní mlčky schválili. "No, chtělo by to eště ňákej pramen s pitnou vodou," rozhlížel se Pěna po malé mýtince a téměř zároveň uslyšel za svými zády slabounké zurčení vody. Z prostředka malého kamenného valu vyvěral úzký pramínek, který se ztrácel v tůňce porostlé mechem a kapradím. "Paráda, Pěno," zahlaholil Úterák a poplácal ho po zádech, jako kdyby právě pramen vydobyl ze skály.
:Kde uděláme ohniště, potřebovalo by to pár placáků", zamudroval Úterák. "Stojíš přímo na nich, slepejši," strčil do Úteráka Šortéz a byl by skoro přísahal, že před malou chvílí tam žádné kameny nebyly, jen zelené drny trávy.
"Ani se mi nechce rozbalovat, nebylo by špatný mít votroka, kterej by mi ustlal," mátožně protáhl Somrák po kotlíkové večeři a chystal se rozepínat řemínky na usárně. "Dyť už máš vybaleno a ustláno, sklerotiku," řehotal se Úterák. Ale Somrákovi do smíchu vůbec nebylo a červík pochybností se mu zahryzl do mozku, co to vlastně říkal ten dědula o těch přáních?
Šortéz olízl lžíci od gulášové směsky a přiložil do ohně. "Co víc si vlastně člověk může přát," zapředl filosofický monolog. "Je tu krásně a klídek, tady bych chtěl trávit důchod," protáhl se a bacil sebou do vlhnoucí trávy, kam už světelné prsty skomírajícího ohýnku nedosáhly. A tak si nikdo ani nevšiml, že se jeho tvář poskládala do vrásek, tmavé štětiny na hlavě prořídly a zešedivěly a na rukách se objevily stařecké skvrny.
V dálce odbíjel zvon půlnoc a Pajda si konečně mohl odškrtnout i poslední splněné přání náročného dne...

_____

Hanka Hosnedlová
2. místo próza Oldpsavců
Trapsavec 1997